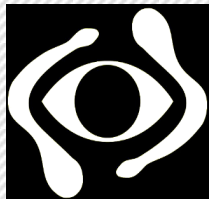

Els dijous del

Cineclub

Homenatge a Jean-Luc Godard | 26 de gener 2023 | Sessions: 20.30 i 22.30 h

Pierrot le fou

(Pierrot el loco)

Jean-Luc Godard, 1965

Sinopsi

Ferdinand Griffon, àlies 'Pierrot', fuig de París amb Marianne, la mainadera que ha contractat la seva esposa. La parella es dirigeix al sud de França, però el viatge es torna molt perillós quan una banda de gàngsters amb els quals Marianne està implicada, els va trepitjant els talons.

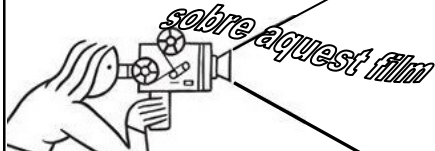
Fitxa tècnica

DirectorJean-Luc Godard
GuióJean-Luc Godard
FotografiaRaou Coutard
MuntatgeFrancis D. Lyon
MúsicaAntoine Duhamel
Durada110 minuts
PaísFrança

Fitxa artística

Jean-Paul Belmondo
Anna Karina
Dir Sades
Jean-Pierre Léaud
Raymond Devos
Graziella Galvani
Laszlo Szabo
Samuel Fuller

Tertúlia - fòrum

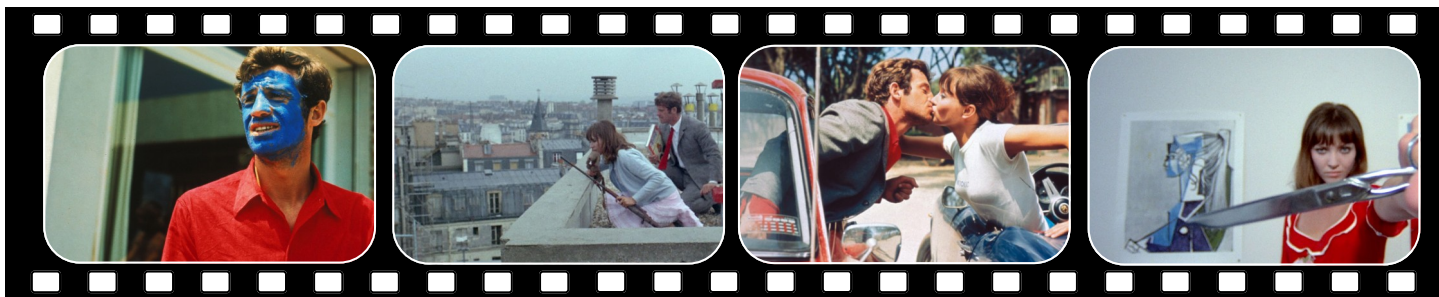
Oberta a tothom qui vulgui al finalitzar la sessió de les 20:00 h sobre aquest film (en un bar proper a l'Imperial).

Les meves paraules mai podran fer justícia a Godard. De fet, grans crítics i teòrics cinematogràfics tampoc ho han aconseguit. Més que un director de cinema, Jean-Luc Godard va ser un pensador del cinema. En la seva primera etapa, de la qual en forma part *Pierrot le fou* (*Pierrot el loco*, 1965), el seu punt de mira va ser el llenguatge cinematogràfic del classicisme. Posteriorment, es va erigir en un pensador transversal, que anava més enllà del cinema per endinsar-se

en el llenguatge audiovisual en general. Fins i tot, en algunes de les obres que poblen la seva faceta assagística, la més estimulante sota el meu parer, va reflexionar sobre l'imaginari col·lectiu d'occident.

Fa la impressió que Godard sempre va anar un pas per endavant. Quan nosaltres anàvem, ell ja tornava. Com he apuntat, en la seva primera etapa creativa, la que s'inicia amb *À bout de souffle* (*Al final de la escapada*, 1959), film que dona el tret de

sortida a la Nouvelle Vague junt amb *Les 400 coups* (Los 400 golpes), de Truffaut, i que s'estén fins a finals dels 60, el director francès va proposar un model escènic alternatiu al que va imperar en el període clàssic (anys 30, 40 i 50). Tinguem en compte que des de que D.W. Griffith va assentar les bases de la narrativa cinematogràfica al llarg de les dues primeres dècades del segle XX (muntatge paral·lel, ús del flashback, ús de la profunditat de camp, coherència en l'encadenament de plans per tal d'orientar l'espectador dins de l'espai escènic, etc.), aquesta no havia variat substancialment. De fet, avui en dia, constatada la seva funcionalitat, el model no ha perdut vigència. Doncs bé, va arribar Godard i va posar-ho tot potes enlaire. Amb un to juganer i naïf va decidir-se a subvertir l'ordre establert. Considerava que s'havia arribat a un punt en què les regles mai es qüestionaven i es repetien mecànicament. I, és clar, no per seguir el full de ruta s'assolia el nivell dels seus admirats Fritz Lang, Nicholas Ray o Samuel Fuller. Godard estimava el cinema clàssic, seria absurd pensar el contrari. Com a espectador, va créixer de la seva mà, però ara que era director, era hora de fer girar el timó i obrir nous camins.

Com deia, quan nosaltres anà-

vem, ell ja tornava. Quan encara ens estàvem acostumant a les seves extravagants propostes de principis i mitjans dels 60, ell ja estava abraçant el socialisme i fent cinema polític. Amb el desencís del maig del 68 abandonaria el cinema de gran difusió per fer cintes més marginals. L'aparició del vídeo i la televisió de masses també entraria en el seu camp de visió abans que ningú, amb assaigs recomanables com *Numéro deux* (Número dos, 1975). Als 80 va tornar a la primera línia en presentar un llargmetratge molt polèmic que parla d'una verge Maria embarrassada (Joan Pau II el va condemnar públicament), es tracta de *Je vous salue, Marie* (Yo te saludo, María), de 1984. Posteriorment, adaptaria el Rei Lear de Shakespeare, i a finals dels 80 duria a terme una de les obres més ambiciosos que s'han fet mai: *Histoire(s) du cinema*, un collage excepcional de més de 4 hores de durada que ens parla, de manera fragmentaria, de la Història del cinema tot trencant, com no, amb la mirada canònica, lineal i unidireccional que s'ha emprat oficialment. A mitjans dels 90, amb 65 anys d'edat, es faria un pretensió autoretrat filmic des de la seva aïllada casa de Suïssa a la vora d'un llac, on va viure des de mitjans dels 70 i fins la seva mort assistida el 13 de setembre de 2022. En els

darrers 20 anys es va embarcar en projectes de tota mena, sovint metratges de poca durada. El seu darrer film, *Le livre d'image* (El libro de imágenes, 2018) és una obra mestra que reprèn les idees que ja havia desenvolupat a *Ici et ailleurs* (Aquí y allá, 1976) sobre com des d'occident veiem iensem el món àrab, tot utilitzant el mètode de muntatge d'*Histoire(s) du cinema*.

Ens va bombardejar amb cites literàries, amb reflexions filosòfiques i artístiques, amb fragments i frases de pel·lícules clàssiques. Va jugar amb tots els gèneres i va bascular de l'un a l'altre lliurement. Es va saltar l'eix i va trencar el *raccord* i la quarta paret. Va saturar els colors quan va voler... Normalment, un intel·lectual feixuc; en ocasions, un cineasta lleuger. A vegades lúcid, a vegades delirant, sovint les dues coses alhora. Una figura immensa, inabastable, amb una mirada única, que va anar més enllà del cinema per convertir-se en un pensador universal. Vinga va, no em resistiré a caure en el tòpic: Tot això i molt més va ser Jean-Luc Godard.

Pau J.R.
Cineclub Sabadell

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell